

Sadu Sundar Singh

Látomásaim a túlvilágból

A szerző előszava

Ebben a könyvecskében megpróbálok Istentől adott látomásaim közül néhányról tudósítást adni. Ha saját hajlamaimat követtem volna életem idején ezeket a közléseket nem engedtem volna nyilvánosság elé, de barátaim, kiknek véleményét sokra becsülöm, állhatatosak voltak abban, hogy a látomások tanulságát azonnal fel kell használni mások szellemi segítségére.

Mikor 14 évvel ezelőtt Kothgarban imádkoztam, szemem akkor nyílt meg először a mennyei látásra. Mindent olyan elevenen láttam, hogy azt hittem meghaltam és lelkem bement a mennyei dicsőségbe. A későbbi években ezek a látomások mindig újra gazdagították életemet. Szándékosan nem tudom előidézni őket, hanem csak olyankor amikor imádkozom vagy elgondolkozom, szellemi szemem megnyílik – havonként olykor nyolcszor vagy tízszer is –, úgy hogy belátok az égbe, és egy vagy két órán át Jézus Krisztussal együtt járok a mennyei dicsőségben ahol angyalokkal és szellemi lényekkel beszélgetek. Kérdéseimre kapott válaszaik sok anyagot adtak már eddig megjelent könyveimhez. Ennek a szellemi közösségnek kimondhatatlan gyönyörűsége kívánatosá tette számomra azt az időt, amikor majd végleg beléphetek a megváltottak gyönyörűsége közösségébe.

Sokan azt gondolják, hogy ezek a látomások a spiritizmus egy fajtáját képezik, de hangsúlyozom, hogy igen lényeges különbség van e kettő között. A spiritizmus azt állítja, hogy a sötétségben levő szellemektől üzeneteket és jeleket kap; ezek azonban rendszerint töredékesek és érthetetlenek – ha nem épp csalárdak –, úgy hogy a spiritizmus követőit inkább elvezetik az igazságtól, mintsem hozzávezetnék. Én viszont ezekben a látomásokban a szellemi világ dicsőségének minden részletét tisztán és világosan látom, és felelek az a megtapasztalás, hogy egy láthatóvá lett szellemi világ megfoghatatlan fényében és dicsőségében, a szentekkel való közösségben vagyok. Ezekről az angyaloktól és szellemektől kaptam a láthatatlan világról híradásokat; nem bizonytalan, töredékes és kitérő feleleteket, hanem érthető, tiszta felvilágosításokat nagyon sok engem nyugtalanító kérdés felől.

A szentek közössége a korai egyház megtapasztalásában olyan valódi ténynek bizonyult, hogy helyet adtak neki a Hitvallás legszükségesebb cikkei között, amelyeket az Apostoli Hitvallásban rögzítettek le. Egyik látomásomban egyszer arra kértem a szenteket, hogy adjanak bibliai bizonyítékokat a Szentekkel való közösség dolgában, mire ők azt felelték, hogy a Zakariás 3:7-ben található ilyen, mégpedig „az előttem állók” kifejezés itt sem az angyalokra, sem hús-vér emberekre nem vonatkozik, hanem a megdicsőült szentekre. Ebben a részben Isten ígéretet tesz Józsuá főpapnak, hogy amennyiben véghezviszi az Ő akaratát, akkor megengedi neki, hogy az „itt állók” között járjon-keljen. Ezek lesznek majd a társai, a tökéletességre jutott emberek szellemei.

E könyv gyakran szól *szentekről, szellemekről és angyalokról*. Ezek között a különbség a következő:

- a *szellemek* lehetnek jók is és rosszak, ők a halál után az ég és a pokol közötti közbeeső (közbenső) állapotban vannak;
- a *szenteket* az különbözteti meg tőlük, hogy az előbbi állapoton át ők a szellemi világ magasabb köreibe léptek be és ott különös szolgálatot kaptak;
- az *angyalok* azok a megdicsőült lények, akik magasabb szolgálatot kaptak, közöttük sok szent van más világokból éppúgy, mint a mi világunkból. Ezek egy családként mind együtt élnek, egymásnak szolgálnak és az Isten dicsőségének fényében örökre boldogok.

A *szellemek világa* alatt értem azt az állapotot, amelybe a test elhagyása után lépnek az emberek. A szellemi világ mindazokat a lényeket összefoglalja, akik a feneketlen mélység sötétsége és az Úr trónusának világossága közötti állapotokban léteznek.

I. fejezet: ÉLET ÉS HALÁL

Élet. Egyetlen életforrás van, egy végtelen és mindenható élet, melynek teremtő ereje adott minden más élőnek életet. Minden teremtmény Benne él és örökre benne fog maradni. Ez az egy élet számtalan más életet teremtett, amelyek minőségben különbözőek; egyik fejlődési fokot az emberben látjuk, akit Isten a saját képmására teremtett, hogy jelenlétében örökre boldog lehessen.

Halál. Ez az élet változó, de soha szét nem rombolható. Habár egyik formából a másikba való átmenetet halálnak nevezzük, ez mégsem jelenti azt, hogy a halál az életet végérvényesen megszünteti és azt sem, hogy az élethez valamit hozzátenne vagy abból valamit elvenne. A halál az életet az egyik életformából a másikba viszi át. Ha valami a szemünk előtt eltűnik, azzal még nem szűnt meg létezni, Újra megjelenik, csak más formában és állapotban.

Az ember soha nem semmisülhet meg. Ebben a (szellemi) világban soha semmi szét nem rombolható és szét sem rombolható, mert a Teremtő nem arra teremtette, hogy az megsemmisüljön. Ha ez lett volna a kívánsága, akkor nem is alkotta volna meg. S ha a teremtésben semmi szét nem rombolható, akkor hogyan semmisülne meg az ember, aki a teremtés koronája és Teremtőjének képmása? Megsemmisítheti Isten saját képmását vagy megteheti ezt valamilyen más teremtmény? Soha! Ha pedig az em-

ber a halálban nem semmisülhet meg, akkor felmerül az a kérdés, hogy hol és milyen állapotban lesz az ember a halál után?

Megkísérem, hogy saját látomásaim után szerzett tapasztalataimnak megfelelően rövid feleletet adjak erre a kérdésre. Persze nem írhatok le mindent, amit a szellemi világból látomásaimban megpillantottam, mert ennek a világnak a nyelve és képei teljesen alkalmatlanok arra, hogy a szellemi világot kifejezzék; még a pusztá kísérlet is, hogy a látott dolgok dicsőségét megszokott fogalmaink szerint kifejezzük nagyon könnyen átértékelésre és tévedésekbe vinne. Mellőznöm kellett tehát minden olyan szellemi folyamatoknak az elbeszélését, amelyeknek kifejezésére csak szellemi jel való; egyszerű és tanításra alkalmas tényeket kellett kiválasztanom, melyek mindenki számára hasznosnak fognak bizonyulni. S mivel előbb vagy utóbb mindenki ebbe a láthatatlan szellemi világba fog belépni, nem árt, ha bizonyos fokig megismerkedik vele.

II. fejezet: MI TÖRTÉNIK A HALÁL PILLANATÁBAN?

Mikor egy napon egyedül voltam s imádkoztam, hirtelen szellemlények nagy csoportja vett körül, vagy talán úgyis mondhatnám: szellemi szemem megnyílt és észrevettem, hogy szentek és angyalok hatalmas seregének a közepében térdelek. Először kissé zavarban voltam, amikor megdicsőült állapotukat összehasonlítotam saját alacsony voltommal, de őszinte kedvességük és szeretetük csakhamar egyensúlyba hozott. Több-
ször is tapasztaltam már azelőtt életemben Isten jelenlétének békességét, de ezeknek a szenteknek a jelenléte valami új, csodálatos örömmel töltött el. Amikor egymással beszélgettünk és kérdéseimre válaszoltunk, a feleleteik minden nehézségeimet megoldották és ekkor nagyon sok, engem nyugtalanító kérdés végre világos lett előttem.

Első kérdésem azzal volt kapcsolatban, hogy milyen folyamat megy végbe az emberben a halál pillanatában, és mi történik vele azután. „Tudjuk mi történik velünk gyermekkorunktól az öregségünkig, de aztán nem, hogy mi történik a halál pillanatában és azt sem, ami a halál kapuja után következik. Erre pontos felvilágosítást csak azok adhatnak, akik a halálon már túl vannak, akik már beléptek a szellemvilágba. Adhatok-e nekünk erről valamilyen felvilágosítást?” – kérdeztem őket.

Erre az egyik szent így felelt: „A halál az álmhoz hasonlít. Az átmenet nem jár fájdalommal legfeljebb csak akkor, ha testi (fizikai) nehézségek támadnak, vagy különös feltételek állnak elő. Mint ahogy egy kimerült ember mély álomba zuhan, így jó el az emberre is a halál álma. Sokakra oly hirtelen jó a halál, hogy csak igen nehezen tudják tisztázni magukban, hogy az anyagi világot elhagyták és a szellemi világba léptek át. Mivel a sok új és szép dolog amelyeket maguk körül látnak összezavarják őket, így azt hiszik, hogy a fizikai világ eddig még soha nem látott táját vagy városát látják. Csak amikor felvilágosítják őket, akkor döbbenek rá, hogy a korábbi anyagi világból áthelyeződtek a szellemek országába. Ekkor maguk is felismerik, hogy a szellemi test különbözik a korábbi fizikai testtől és a szellemi világ az anyagi világtól.”

Egy másik jelenlevő szent a kérdéseimre a következő választ adta: „A test a halál pillanatában csak lassan veszíti el érzőképességét. Nincs fájdalma, csak az álmoság érzete fogja el. Sokszor előfordul, hogy különös esetekben – mint pl. a szerencsétlenség –, a szellem olykor távozik el, amikor a test öntudatlan állapotban van. Ebben az esetben az olyan embereknek a szelleme, akik a szellemi világba való belépésre nem gondoltak és erre nem készültek fel, rendkívül összezavarodnak és sorsuk miatt nagy szomorúságba jutnak. Az ilyeneknek meglehetősen hosszú ideig a közbeeső állapot alacsonyabb és homályosabb rétegeiben kell maradniuk. Ezeknek az alacsonyabb köröknek a lakói igen gyakran nyugtalanítják a világban élő embereket, de csak azoknak ártanak akik lényükhöz hasonlóak. Más gonosz szellemekkel együtt ezek a szellemek mérhetetlen nagy károkat tudnának a világban okozni, ha Isten nem rendelt volna számtalan angyalt népének és teremtésének a védelmére. Így az övéi mindig az Ő őrizete alatt állnak. A gonosz szellemek a világban csak azoknak ártanak, akik lényüket tekintve velük azonosak, de még ezt is csak korlátozott mennyiségben tehetik. Az igazakat is nyugtalaníthatják, de sohasem az Isten engedelmével. Isten olykor engedélyt ad a Sátánnak és angyalainak, hogy az Övéit megkísértse vagy üldözze, hogy aztán a megpróbáltatásból győztesként vagy kipróbáltakként kerüljenek ki. Ez történt Jóbbal is. Az ilyen kísértésből a hívőknek inkább nyereségük van mint veszteségük.”

Egy másik jelenlevő szent pedig a következőket mondta: „Sokan, akik életüket nem szentelték oda Istennek, a halál közeledtekor öntudatlannak látszanak, valójában azonban mintegy megbénulnak a félelemtől amikor az őket körülvevő gonosz szellemek irtózatot arcát meglátják. A hívő halála azonban gyakran ennek a fordítottja. A hívő a halál pillanatában gyakran boldog, mert angyalokat és megszentelt szellemeket lát maga körül akik az üdvözlésére jöttek. Előtte elhunyt szerettei is ott időznek halálos ágyánál és lelkét bevezetik a szellemi világba, ahová miután belépett, azonnal otthonosan érzi magát, nem csak azért mert barátai és szerettei veszik körül, hanem mert maga is régóta készült erre a találkozásra; felkészítette őt erre az Istenbe vetett hite és bizodalma.”

Ezután egy negyedik szent szólalt meg: „Az angyalok feladata az, hogy az emberek lelkét a világból kivessék. Krisztus általában mindenkinek megjelenik a szellemi világban, mégpedig – az erőt tekintve – olyan lefokozott módon ami annak a fejlődési foknak felel meg, amelyet az illető elért. Olykor Ő maga is személyesen megjelenik a haldokló ágyánál, köszönti szolgáját, telve szeretettel letörli annak könnyeit és a parádicsomba vezeti. Mint ahogy egy gyermek, aki a világra jön és számára minden szükségesről gondoskodnak a szülei, úgy elégül ki a léleknek is minden szüksége amikor a szellemi világába lép.”

III. fejezet: A SZELLEMEK VILÁGA

A beszélgetés során a szentek még a következő felvilágosítást adták: „A halál után minden egyes emberi lény lelke a szellemi világba megy át, és szellemi érettségének megfelelően mindenki olyan szellemeknél talál lakást, akikkel lényüknél és természetüknél fogva megegyeznek – vagy a sötétségben, vagy a dicsőség fényében. Azt is elmondták, hogy fizikai testben még senki sem jutott be a szellemi világba Krisztuson és néhány szenten kívül, akiknek teste megdicsőült testté változott át. Némelyeknek, mint például Pál apostolnak is (II. Kor. 12: 2-4), még mialatt ebben a világban éltek lehetségessé vált, hogy a szellemeket, sőt magát az eget lássák, noha ők maguk sem tudták megmondani, hogy testben-e vagy azon kívül jutottak-e be.”

Ezek a beszélgetések után a szentek magukkal vittek és csodálatos dolgokat mutattak meg. Láttam, hogy minden oldalról állandóan ezer és ezer lélek érkezett meg a szellemek világába s mindet angyalok kísérték. A jók mellett csak angyalok és jó szellemek voltak, gonosz szellemek nem közelíthettek hozzájuk, csupán távolabbról szemlélték őket. Azt is láttam, hogy a valóban gonosz lelkek mellett jó szellemek soha nem állottak, hanem ezeket gonosz szellemek vették körül – ámde angyalok álltak a közelben, hogy a gonosz szellemeket megakadályozzák abban, hogy gonosz lényük szeszélyeinek szabad folyást engedjenek és az embereket kínozzák. A gonosz szellemek szinte szakadatlanul vitték tova ezeket a lelkeket a sötétségbe. Ezek a lelkek míg testben voltak állhatatosan megengedték a gonosz lelkeknek, hogy őket rosszra befolyásolják és ezáltal mindenféle gonoszságot elkövessenek. A jó szellemek ugyanis egy ember szabad akaratát sem keresztezik. Sok olyan lelket is láttam, akiket jó és gonosz szellemek egyaránt kísérték. De megérkezésük során rögtön nyilvánulni kezdett életük gyökeresen eltérő volta, s elváltak egymástól – a lényükben jók a jóra, míg a gonoszok a gonoszra fordultak.

A világosság gyermekei. Amikor az emberi lelkek a szellemek világába érkeznek, a jók azonnal elválnak a gonoszaktól. Ebben a (földi) világban mind együtt élnek, de a szellemvilágban ez nincs így. Láttam, hogy a jó szellemek – a világosság gyermekei – miután a szellemek világába értek, először is egy érintetlen, légszerű, kristálytisztá óceán vizében fürödnek meg amelyben csodálatos felfrissülést nyernek. Ebben a vízben úgy mozognak mint a szabad levegőben; nem merülnek alá benne és nedvesek sem lesznek, hanem csodálatosan megtisztulnak, szinte átlátszóvá válnak, felfrissülnek és így mennek be a dicsőség és a világosság világába ahol mindig Urunknak jelenlétében és a megszámlálhatatlan sok szentnek és angyalnak a közösségében élnek.

A sötétség gyermekei. Mennyire másképp alakul a sorsa azoknak a lelkeknek, akik idelel gonoszok voltak! Az ilyenek a világosság fiainak jelenlétében igen kényelmetlenül érzik magukat – az isteni dicsőség mindent leleplező fénye kínozza őket –, s állandóan arra gondolnak miként rejtőzhetnének el valahová, ahol tisztátalan és büntől szennyezett lelkük nem látható. A szellemvilágnak legmélyebb és legsötétebb helyéről fekete, rossz szagú füst száll fel. Abban az igyekezetükben, hogy a világosság elől elrejtőzzenek, ezek a sötétség gyermekei szinte rohanva ugranak fejest ebbe a füstbe, ahonnan állandóan felszáll a bánat és az aggodalom keserű panasza. Ámde az ég úgy van „berendezve”, hogy a mennybéli szellemek nem látják a füstöt, nem hallják az aggodalom kiáltásait – hacsak valaki közülük nem kívánja azt különösebb okból látni.

Egy gyermek halála. Egy kisgyermek tüdőgyulladásban halt meg és egy sereg angyal jött, hogy lelkét a szellemvilágba vigye. Kíváncsi voltam, bár anyja részese lett volna ennek a csodálatos látványnak, akkor a sírás helyett örömtől énekelt volna. Az angyalok ugyanis oly nagy szeretettel és gondoskodással vették körül a kicsit, amint azt anyja sem tudta volna megtenni. Hallottam, amikor az egyik angyal ezt mondta a másoknak: „Nézd, hogy sír a gyermek anyja emiatt a rövid, ideiglenes elválás miatt. Nem sok év múlva újra boldog lesz gyermekével együtt.” Akkor az angyalok a gyermek lelkét a mennynek egy szép, világos részébe vitték, ahol tanítják őket mindenféle mennyei bölcsességre, mígnem olyanokká válnak, mint az angyalok. Egy idő után a gyermek anyja is meghalt, s a gyermek, aki olyan lett, mint egy angyal, eljött a többi angyallal együtt, hogy anyját köszöntse. „Anyám, hát nem ismered meg?” – kérdezte tőle. „Én vagyok a te fiad!” Ekkor az anya szíve örömtől áradt túl, s mikor átölelték egymást, könnyei úgy hullottak alá, mint valami virágok. Megragadó pillanat volt. A fiú minden dolgot megmutatott és elmagyarázott anyjának, s mindaddig az időig, amíg anyjának a közbeeső állapotban kellett lennie, a fiú vele maradt. Amikor a tanításra szükséges idő véget ért, a fiú maga vitte be anyját abba a magasabb körbe ahol maga is lakott. Ott mindenféle csodálatos, kedves tájak voltak, azokban számtalan emberi lelkek akik a világban Krisztusért mindenfajta szenvedést elviseltek, s végül a megtiszteltetésnek e dicső helyére emeltettek. Köröskörül sajtóságos, rendkívül szép volt minden. Hegyek, források, síkságok... a kertek telve édes gyümölcsökkel és mindenfajta szép virágokkal. Minden ott volt, amit csak a szív kívánhat. Ekkor a gyermek így szólt anyjához: „Abban a világban, ami ennek a világnak csak halvány visszfénye, szeretneink szomorkodnak miattunk. De mondd, hát halál ez itt? Vagy inkább a valódi élet, amelyet minden szív áhít.” Az anya így válaszolt: „Fiam, ez a valóságos élet. Ha a világban a menny felől tudtam volna a teljes igazságot, nem szomorkodtam volna a te halálod miatt. De milyen szomorú az, hogy a világban az emberek olyan vakok, s bár Krisztus e dicsőséges állapotról világosan szólott, majd az evangéliumok újra beszéltek az Atya örök birodalmáról, mégis – nemcsak a tudatlanok –, hanem sok megvilágosodott hívő

sem tud semmit ennek az országnak a dicsőségéről. Adja Isten, hogy mind eljuthassanak ennek a helynek a soha meg nem szűnő örömébe.”

Egy filozófus halála. Egy német filozófus lelke került a szellemek világába és már messziről látta e világ mindent felülmúló dicsőségét, lakóinak határtalan boldogságát. Elragadta az, amit látott, de makacs értelmi irányzata elzárta előle az utat, Úgyhogy képtelen volt abba bemenni és az örömben részesülni. Ahe-lyett tehát, hogy elismerte volna, hogy a valót szemléli magában így érvelt: „Semmi kétség afelől, hogy mindezt én látom, de mi a bizonyítéka, hogy ennek tárgyi valósága van és nem szellemem csalódik? A logika, a filozófia és a természettudományok bizonyítékait fogom hát mindezekre a dolgokra alkalmazni s csak utána győződöm meg róla, hogy valóságról van-e szó, s nem képzelgésről.” Erre az angyalok azt felelték neki: „Beszédedből az derül ki, hogy értelmi irányzatod az egész lényedet fonákká tették. Mert szellemi, és nem testi szemek szükségesek ahhoz, hogy a *valóságot* felfogd. Tudományodat, mely az anyagi tényeken épült fel testi koponyáddal és agyaddal együtt magad mögött hagyta a világban. Itt csak a szellemi bölcsesség segíthet rajtad amely az Istenfélelemből és a Hozzá való szeretetből fakad.” Ekkor az angyal így szólt egy másikhoz: „Milyen szomorú, hogy az emberek elfelejtik a mi Urunknak azt a drága Igéjét: *„Ha meg nem tértek, s olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, nem mehettek be a mennyek országába.”* (Máté 18:3)

Megkérdeztem egy angyalt ennek az embernek a sorsa felől, s az így felelt: „Ha ennek az embernek az élete teljességgel gonosz lett volna, akkor azonnal a sötétség pereméhez jutott volna, de mivel van benne erkölcsi megérzés, ezért igen sokáig a közbeeső ország alsó köreinek a félhomályában fog bolyongani, és ezt addig folytatja, míg bele nem fárad és bűnbánatot nem érez. Ekkor aztán alkalmassá lesz arra, hogy az arra hívatott angyaloktól a szükséges tanítást megkapja, és a tanítás után képes lesz a magasabb szférákba, Isten teljes világosságába bejutni.”

Bizonyos értelemben az egész végtelen tér szellemi világnak tekinthető, amennyiben azt Isten jelenléte, a Szellem hatja át. Tulajdonképpen ez a világ is szellemvilág, mert lakói szellemek, akiket emberi testbe öltöztettek. Van azonban a szellemeknek egy másik, ideiglenes lakóhelye, ahová azután jutnak, amikor a halálban a testüket elhagyják. Ezt nevezem *közbeeső* állapotnak. Ez egy hely a legmagasabb és dicsőséges világossá- ga és a legsóbb pokol sötétsége között. Megszámlálhatatlanul sok fokozata van ennek az állapotnak. A lelkeket mindig arra a fokozatra viszik, amelyre a világban tett előrehaladásuk szerint a legalkalmasabbak. Egy ideig, amely hosszú vagy rövid lehet, olyan angyalok tanítják őket, akik külön erre a feladatra rendeltettek, s csak ezután kerekedik fel a lélek, hogy azokhoz a szellemekhez csatlakozzék, akik természetben és lényükben hozzá hasonlóak, akár a nagyobb világosságban lakó jó szellemekhez, akár a mélyebb sötétségben lévő gonosz szellemekhez.

IV. fejezet: AZ EMBER TÁMOGATÁSA ÉS TANÍTÁSA A HALÁL ELŐTT ÉS UTÁN

Láthatatlan segítség. Rokonaink és szeretteink, olykor a szentek is gyakran eljönnek a láthatatlan világból, hogy rajtunk segítsenek és bennünket megoltalmazzanak. Az angyalok is állandóan ezt cselekszik, de csak ritkán van megengedve nekik, hogy láthatóvá tegyék magukat. Oly módon, amelyet nem ismerhetünk fel, gondolatokat sugalmaznak belénk, füleinket Isten felé hajlítják, jó életre buzdítanak és Isten Szelleme, aki bennünk lakozik, véghezviszi bennünk szellemi életünk tökéletessé tételét, amelyet a szentek nem végezhetnek el bennünk.

Ki a legnagyobb? Az ember nagysága nem az ismereteitől, állásától függ, mert ezek útján senki nem lehet nagy. Minden ember olyan nagy, amennyire másoknak tud hasznára lenni, s életének értékét az szabja meg, hogy mennyit szolgál másoknak. *Olyan nagy tehát az ember, amennyire szeretetben másokat szolgálni tud.* Az Úr is ezt mondta: *„Aki közületek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok.”* (Márk 10:44). Minden mennyben lakónak az öröme abban áll, hogy a másoknak szeretetben szolgálhat. Amennyiben e rendeltetést betöltik, Isten jelenlétében maradnak örökké.

A tévedés helyrehozása. Ha az emberek komolyan kívánnak Istennek tetsző életet élni, akkor arra kell igyekezniük ebben a világban, hogy nézeteiket tökéletesítsék és életüket megújítsák. Mivel azonban sok keresztény hívő és szinte ugyanannyi igazságkereső ember meghal még olyankor amikor az igazságról hamis, vagy tökéletlen nézeteiket vallanak, téves nézeteiket a szellemvilágban igazítják ki, feltéve ha nem ragaszkodnak makacsul korábbi látásaikhoz és hogyha hajlamosak a tanulásra, mert sem ebben a világban, sem az eljövendőben Isten sem és az Ő szolgálói sem fognak egy embert is kényszeríteni arra, hogy valamit akarata ellenére elhiggyenek.

Krisztus megjelenése. Látomásomban egy bálványimádó ember szellemének megérkezését láttam a szellemek világába, s láttam, hogy az rögtön istenét kereste. Ekkor a szentek így szóltak hozzá: „Itt nincs több isten, mint az egyedüli igaz Isten és Krisztus, aki az Ő megjelenése.” Ez bizonyos fokig meglepte a mi emberünket, de mivel őszinte igazságkereső volt, nyíltan beismerte, hogy tévelygésben volt eddig. Buzgón igyekezett az igazságról vallott nézeteit helyesbíteni, s megkérdezte, hogy láthatná-e Krisztust. Nemsokára maga Krisztus jelent meg neki – és másoknak is, akik akkor jutottak be a szellemvilágba – halvány világosságban, mert ezen a fokon dicsőségének teljes leleplezését még nem viselhették volna el. Krisztus világossága tudniillik olyan túláradó, hogy maguk az angyalok is csak nehezen tekinthetnek Rá, sőt arcukat szárnyaikkal fedik el (Ézsaiás 6:2). Ha Krisztus leleplezi magát valakinek, tekintetbe veszi annak előrehaladottsági fokát, így aztán

dicsősége hol gyengébb, hol erősebb fényben mutatkozik meg, hogy azt a lelkek el tudják viselni. Mikor az említett lelkek meglátták Őt gyenge, de vonzó megvilágításban, olyan öröm, olyan kimondhatatlan békeség töltötte el őket, amelynek leírása meghaladja erőmet. Krisztus életadó világosságának sugaraiban és szeretetének árában megfürödve – amelyek állandóan ömledeznek belőle – a szellemi világ lakói tisztára mosódtak minden tévelygésüktől. Akkor aztán egész szívükből helyeselték az igazságot, gyógyulást találtak és mély imádatlalt hajoltak meg előtte, dicsérrel és hálaadással áldoztak neki. A szentek is ujjongtak miattuk, akikre tanításuk volt bízva.

Egy munkás és egy kételkedő. Tovább láttam, hogy egy munkás érkezett a szellemvilágba. Nagy zavarban volt, mert egész életén át más se foglalkoztatta, minthogy mindennapi kenyerét megkeresse. Olyannyira, hogy Istenre és a szellemi dolgokra gondolni sem tudott. Vele együtt halt meg egy másik ember is, egy kételkedő, aki makacsul ragaszkodott véleményéhez. Mindkettőjüknek egy időre mélyen lent kellett időzniük a szellemvilág egyik sötét helyén. Itt súlyos nyomorúságukban elkezdtek segítségért kiáltozni. Szentek és angyalok szeretettel és részvétellel telve siettek és tudomásukra adták, hogy miként válhatnak a dicsőség és világosság országának tagjaivá. Azonban nyomorúságuk ellenére is – mint sok más szellem –, inkább maradtak sötét helyükön, mert a bűn az egész lényüket és valójukat annyira fonákká tette, hogy mindenben kételkedtek. Még magukat az angyalokat is bizalmatlanul nézegették, akik a segítségükre jöttek. Mialatt ezt figyeltem, kívánság ébredt bennem, hogy megtudjam mi lesz a végük. De amikor megkérdeztem az egyik szentet, csak ezt az egy feleletet mondta: „Isten legyen hozzájuk kegyelmes!”

Az emberi bűnösség fonák voltáról a következő példa is fogalmat nyújthat: ha egy másik emberről valami rossz hírt terjesztenek el, az olyan ember, akinek a bűn az elméjét megzavarta, a rossz hírt azonnal igaznak fogadja el, még ha az hamis is. Ellenben, ha jó és az irgalmasságnak megfelelő felvilágosítást kap felőle – pl. ez az ember kegyes, Isten dicsőségére és embertársai javára cselekedett valamit –, akkor a bűntől megzavarodott elméjű ember késlekedés nélkül azt fogja mondani, hogy mindez csak hamis látzat. Ha később az ilyen embert megkérdezik miért tartotta a rossz hírt igaznak, a jót hazugnak és hogy milyen bizonyítékai vannak erre; nem egyszer a legesendőbb bizonyítékokkal hozakszik elő. Mindez csak azt bizonyítja, hogy az illető ítélőképességét a rossz beszeplősítette, s azért hisz a rágalmaknak, mert azok gonosz lényéhez illenek és azért tartja a jó hírt hazugságnak, mert azok a szívében levő gonosszal nem egyeznek. A jó ember állásfoglalása természetesen egész más. Magától hajlik arra, hogy a gonosz hírekben kételkedjék és hogy a jóban higgyen.

Aki ebben a világban Isten akaratával ellenkezve éli le életét, sem ebben, sem az elkövetkező világban nem tud szívében megnyugodni, s a mikor a szellemvilágba lép, megzavarodik és rémület tölti el. Aki viszont ebben a világban Isten akarata szerint él, mikor a másik világba átköltözik békeséget talál és kimondhatatlan örömmel telik meg, mert ott hazájára és Atyjának jóságára talál.

V. fejezet: A BŰNÖSÖK ÍTÉLETE

Sokan, amikor titokban vétkeznek, azt hiszik, hogy soha senki arról nem tud semmit, ámde teljesen lehetetlen, hogy bármilyen bűn is rejtve maradjon. Egyszer egészen biztos, hogy napvilágra kerül, és a bűnöst eléri büntetése melyet megérdemel. Éppígy a kegyességet és az igazlelkűséget sem lehet elrejteni. Végül is győzedelmeskednek, ha ideig-óráig nem is ismerték el őket. A következő példák fényt vetnek a bűnösök állapotára.

Egy kegyes és egy tolvaj. Látomásomban egy szent a következő történetet beszélte el nekem: „Egy istenfélő embernek egy késő éjszaka távoli helyre kellett mennie, hogy ott sürgős munkát végezzen el. Útközben egy tolvajra talált, aki épp egy üzletbe tört be. Azt mondta a tolvajnak: »Nincs jogod arra, hogy más embernek a tulajdonát elvedd és ezáltal annak kárt szerezzél. Súlyos bűn ilyesmit tenni.« De a tolvaj így válaszolt: »Ha szépszerével el nem mész, majd odébb segítelek, s ha akkor sem, magad látod kárát.« A jó ember azonban tovább fáradozott azon, hogy a tolvajt más belátásra terelje, s mivel a tolvaj nem akart rá hallgatni, hát elkezdett kiabálni, hogy a szomszédokat felébressze. Azok elősiettek, hogy a tolvajt elfogják, de amikor a jó ember a tolvajt vádolni kezdte, az visszafordította a vádat: »Szóval ti kegyesnek és istenfélőnek ismeritek ezt a fickót? Hát tudj tok meg, hogy épp a lopáson kaptam rajta!« Mivelhogy nem voltak tanuk, így mindkettőjüket letartóztatták és egy cellába zárták. A rendőrtisztviselő azonban elbújt társával együtt, hogy kihallgassa beszélgetésüket. A tolvaj kinevette fogolytársát: »Lám-lám, hát nem megmondtam neked, hogy tisztulj? Most szépen sítire vágta téged is. Majd most meglátjuk hogyan ment meg téged a te vallásosságod!« Mihelyt a rendőr ezt meghallotta, kinyitotta az ajtót, tisztességgel és jutalommal elbocsátotta a jó embert, míg a tolvajt jó megverette és újból bezáratta.” Már ebben a világban bizonyos elválasztás van a jók és a gonoszak között, de a teljes büntetés és jutalmaz s a jövővilágban következik be.

Titkos bűnök. A következő esetet is a látomásomban beszélték el: „Egy férfi szobájának rejtekében bűnös dolgokat követett el és azt hitte, hogy vétke titkon marad. Az egyik szent így szólt: »Bárcsak ennek az embernek szellemi szeme akkor nyitva lett volna, mert akkor nem merte volna elkövetni vétkét.« Mert ebben a szobában sok angyal és szent volt jelen; szerettei szellemei közül is néhányan. Mind elszomorodtak gyalázatos viselkedésének láttán. Egyikük azt mondta: »Azért jöttünk, hogy segítsünk neki, de ezek után az ítélet napján ellene kell tanúskodnunk. Ő nem láthatott minket, de mi igen; láttuk miként

adta magát oda ennek a bűnnek. Bár meg tudná banni bűnét, hogy az eljövendő büntetéstől megmeneküljön!»

Elmulasztott alkalmak. Egy olyan szellemet is láttam, aki a lelkiismeretfurdalástól úzva mint egy őrült, őrjöngve szaladozott és kiáltozott. Egy angyal így szólt nekem: „A világban gyakran volt ennek az embernek alkalmára, hogy bűneit megbánja és Istenhez térjen, de akárhányszor a lelkiismeret nyugtalanítani kezdte, ivással próbálta elfojtani lelkiismeretét. Eltékoztolta vagyonát, tönkretette családját és végül öngyilkos lett. Most úgy őrjöng a szellemek világában, mint egy veszett kutya, s az elmulasztott alkalmakra gondolva a lelkiismeretfurdalások alatt görnyed. Készek volnánk rajta segíteni, de megromlott természete megakadályozza a bűnbánatban; a bűn úgy megkeményítette a szívét, hogy képtelen a megtérésre. A világban azért ivott, hogy lelkiismeretének szavát elhallgattassa, itt viszont már semmi lehetősége nincs annak elcsitítására. Lelke most olyan meztelen, hogy ő maga is és a szellemvilág minden lakója jól láthatja bűnös életét. Nincs számára más kivezető út; kénytelen lesz más gonosz szellemekkel együtt a sötétségbe rejtőzni, hogy ezáltal bizonyos fokig megszabaduljon attól a kintől, melyet a világosság okoz neki.”

Hogyan engedték meg egy bűnösnek, hogy a mennybe jusson? Jelenlétemben egyszer egy gonosz életet élő ember került a szellemek világába. Amikor az angyalok és a szentek segíteni akartak neki, hirtelen átkozni és gyalázni kezdte őket és ezt mondta: „Isten mindenestől igazságtalan, mert a mennyet olyan hízelkedő rabszolgalelkeknek készítette, mint amilyenek ti vagytok! A többi embert meg a pokolra dobja. És ti még szeretetnek nevezitek őt?” Az angyalok azt felelték: „Igen, Isten valóban a szeretet. Az embereket arra teremtette, hogy örökre boldog közösségben éljenek vele, de az emberek makacsságukban és szabad akaratauk rosszra fordításával elfordultak Tőle, és maguk készítették el önmaguknak a poklot. Isten soha nem vetett egyetlen embert sem a pokolba és soha nem is fogja ezt tenni, ámde a bűntől behálózott ember magának készíti a poklot.” Ebben a pillanatban felülről egy magasztos hang kedves szótát lehetett hallani egy angyal szájából: „Isten megengedi, hogy ezt az embert bevezessék a mennybe.” Gyorsan lépett előre ez a férfi, miközben két angyal kísérte. De amikor a menny kapuját elérte, betekintett annak fényjárta dicsőségébe és látta boldog lakóit, nagyon kényelmetlenül érezte magát. „Nézd csak” – mondták az angyalok –, „milyen szép világ ez! Menj, és tekintsd meg Urunkat, ki ott a trónon ül.” Betekintett az ajtón, de amikor az Igazság a bűntől szennyezett életének tisztátalanságait leleplezte, megtorpant és heves undorodás fogta el saját magától, és úgy rohant onnan el, hogy addig, amíg a szellemek világának közbeeső állomásáig el nem jutott, szinte repült mint egy kő, s végül fejest ugrott a feneketlen mélységbe. Ekkor Újra hallani lehetett az Úr szelíd hangját: „Látjátok gyermekeim, senkinek sincs tiltva, hogy idejőjjön. E férfinak sem tiltotta meg senki. Saját tisztátalan élete kényszerítette, hogy erről a szent helyről meneküljön.” *„Mert ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.” (János 3:3)*

Egy gyilkos szelleme. Egy férfit, ki néhány évvel ezelőtt megölt egy keresztény prédikátort, a dzsungelben megmarta egy mérges kígyó olyannyira, hogy belehalt. Amikor a túlvilágba került, jó és gonosz szellemeket látott maga körül, s mivel lelkének egész alkata azt mutatta, hogy a sötétség fia volt, csakhamar megragadták a gonosz szellemek és hajtották tova a sötétség helye felé. Az egyik szent megjegyezte: „Haragjának mérge megölte Istennek egyik emberét, most őt magát megölte egy kígyónak a mérge. A régi kígyó, az ördög egy ember által ölt meg egy ártatlant, most az ördög egy valódi kígyó által ölte meg azt az embert, aki hozzá hasonló, mert gyilkos volt kezdettől fogva.” (Ján. 8:44) Amikor a gyilkost tovavitték, a jó szellemek közül egy, akik a segítségére jöttek így szólt hozzá: „Egész szívemből megbocsátottam neked. Tehetek-e most valamit, hogy a segítségemre legyek?” A gyilkos felismerte, hogy ő az az ember, kit évekkal ezelőtt megölt. Szégyenkezve, félelemmel telve roskadt le előtte. A gonosz szellemek azonnal hangos rikoltozásba kezdtek, de az angyalok, akik valamivel távolabb álltak, rendre utasították és hallgatásra bírták őket. Ekkor a gyilkos így szólt ahhoz, akit megölt: „Bár csak láttam volna a világban a te önzetlen, szeretetben odaadó életedet úgy, ahogy azt most látom! De mivel vak voltam, s mivel valódi szellemi életedet tested elfedte, életed belső szépségét nem láthattam. Azáltal hogy megöltelek sokaktól raboltam el az áldást és jótéteményt amit vihettél volna nekik. Megérdemlem büntetésemet. Nem tudom mitévő legyek azon az egy dolgon kívül, hogy a pokol legsötétebb részében rejtőzzem el, mert ezt a világosságot nem tudom elviselni. Nem csak a saját szívem tesz nyomorulttá engem ebben a fényben, hanem az is, hogy itt mindenki felismeri bűnös életemnek minden részletét.” Erre a meggyilkolt szelleme így válaszolt: „Őszintén meg kellene utálnod bűneidet és Istenhez térdel, mert ha ezt teszed, akkor remélheted, hogy Isten Báránya vérével megmos téged és új életet ad neked, hogy velünk együtt a mennyben élhess és a pokol kínjaitól megváltassál.” A gyilkos azt felelte: „Nincs rá szükség, hogy bűneimet beismerjem, mert azok mindenki szeme előtt nyilvánvalók. A világban el tudtam őket rejteni, itt azonban ez lehetetlen. Szívesen élnék a mennyben olyan szentekkel, mint te; de ha ebben a világban még ezt a kevés fényt sem tudom elviselni, mi lenne velem, ha a mennynek a fénye és átható ragyogása világítana meg? Az az én legnagyobb akadályom, hogy lelkiismeretem már annyira eltompult és megkeményedett, hogy nem tudok Isten és a bűnbánat felé fordulni. Úgy érzem, nincs már erőm a megbánásra. Nem marad más számomra, mint hogy örökre elúzzanak, én szerencsétlen!” Miközben félelemtől remegve ezt mondta leesett, és a gonosz szellemek közül jött társai a sötétségbe hurcolták. Ekkor ezt mondta az egyik angyal: „Látjátok, itt nincs szükség arra, hogy bírói ítéletet mondjanak ki. Bűnös életét maga ez az élet helyezi vád alá. Nincs szükség arra, hogy ezt neki megmondják, vagy hogy tanúkat állítsanak ellene. Bizonyos fokig minden bűnösnek a büntetése már akkor elkezdődik, amikor a világban él, de teljes megnyilvánulása itt válik valóra. Isten úgy rendelte, hogy a bakok és a juhok – vagyis bűnösök és igazak – saját lényüknél fogva váljanak el. Isten az embert a világosságban való életre te-

remtette, hogy ebben a fényben örökre éljen. Ezért a pokol homályában egy ember sem lehet boldog, de bűneitől megromlott élete miatt a világosságban sem érezné jól magát. Azért a bűnös fordulhat bárhová, végül mégiscsak a pokolban fogja találni magát. Mennyire más az állapota az igazaknak: büntől szabad lesz a mennyben mindenütt.”

Egy hazug szelleme. Egy ember annyira a hazugságnak adta magát a világban, hogy az második természetévé vált. Mikor meghalt és a szellemek világába került, mindjárt hazudni próbált ahogy azt már megszokta, azonban nagyon megszegyenült, mert még mielőtt szólt volna bármit is, gondolatait mindenki ismerte. Ott senki sem lehet hazug, mert ott egy szív gondolatai sem maradnak elrejtve. Ha a lélek a testet elhagyja, minden bűnét bélyegként viszi magával. S amikor a menny fényében áll egész meztelenségében, mindenki láthatja bűnét – saját tagjai lépnek fel tanúként ellene. Ezt a foltot semmi más nem tűnteti el, csak Krisztus vére!

Ez az ember földi életében gyakran próbálta a jogot jogtalanságra és a jogtalanságot jogra fordítani, a valóságot valótlanúságra és fordítva; de testi halála után észrevette, hogy erre többé nincs és nem is lehet alkalm. Aki hazudik, csak magának árt, csak magát csalja meg vele. Úgy ez az ember is hazugságaival megölte azt a képességet, amellyel korábban rendelkezett, hogy az igazságot észlelji, érzékelni tudja. Megfigyeltem, hogy saját csalásaiba gyógyíthatatlanul belebonyolódva arcát a felülről jövő fénytől elfordította, és messze, a sötétségbe sietett alá, ahol senki nem látta hazug természetét azokon a szellemeken kívül, kik lényükben hozzá hasonlóak voltak. Mert az igazság az igazság marad, és az igazság kimondta ítéletét ez az ember őszinteség hiánya felett, hazugnak ítélve őt.

Egy házasságtörő szelleme. Láttam egy házasságtörőt a szellemek világába érkezni, nyelve úgy lógott ki a szájából mintha a szomszártságtól akarna elepedni, orrcimpái kitágultak és karjával úgy hadonászott, mintha belsejében tűz égne. Külseje oly csúf és undorkeltő volt, hogy megpillantása visszariasztott. Ami fényűzés és érzéki inger volt körülötte ezelőtt, azt most mind maga mögött hagyta és veszett kutya módján rohant, kiáltozott: „Átkozott élet! Hát nincs halál, mely ennek a kinnak véget vetne? Itt nem lehet meghalni! A világban revolverrel vettem véget az életemnek, hogy a szenvedésektől meneküljek, de a szellememet nem tudom megölni, mert ha lehetne, újból csak megölném magamat! Mit tegyek? Ez a kín sokkal nagyobb, mint ami a világban volt.” Ezekkel a szavakkal a sötétség felé rohant, hol magához hasonló szellemeket talált és eltűnt közöttük.

Az egyik szent így szólt: „Nemcsak a gonosz tett bűn, hanem a gonosz gondolat és, maga a bűnös tekintet is. A házasságtörés nem szorítkozik idegen nővel való érintkezésre, hanem a saját feleségünkkel való érintkezésben is lehetnek bűnös kicsapongások, állati indulatok. Férfi és nő nem azért köttettek egybe, hogy érzéki élvezetet keressenek, hanem hogy kölcsönösen segítsék és támogassák egymást és gyermekeikkel együtt az emberiség szolgálatára és Isten dicsőségére éljenek. Aki az életnek e rendeltetésétől elfordul, az a házasságtörés bűnében vétkes.”

Egy rabló lelke. Meghalt egy rabló és a szellemek világába került. Eleinte nem érdekelte állapota, sem a körülötte levő szellemeké, hanem szokása szerint azon volt, hogy valamit elemeljen azokból a kincsekből, amit látott. De egészen megrémült amikor észrevette, hogy minden dolog, tárgy amihez hozzáért, mintha beszélt volna és gonosz cselekedeteiért vádolta őt. Benseje azonban olyannyira romlott volt, hogy sem a dolgok igazi rendeltetését nem ismerte, sem arra nem volt képes, hogy azokat helyesen használja. A világban olyan mértéktelen szenvedély töltötte el, hogy azt az embert, aki őt egy kicsit is megsértette, képes volt haragjában megölni, vagy megsebesíteni. A szellemek világában is így próbált cselekedni, azok a szellemek ellen fordult, akik őt tanítani akarták – akár egy vad kutya, amely gazdája jelenlétében sem hagyja el bolond indulatát. Ekkor az egyik angyal így szólt: „Ha az ilyen fajta lelkeket nem tartanánk a feneketlen mélység sötétségében, akkor ahová csak eljutnának, kimondhatatlan nyomort okoznának. Ennek az embernek a lelkiismerete annyira halott, hogy még itt a szellemek világában sem képes felismerni, hogy rablással és gyilkolással a saját szellemi jólétét és ítélőképességét tékozolta el a világban, sőt tulajdon életét semmisítette meg. Másokat ölt meg, de tulajdonképpen önmagát pusztította el. Isten maga tudja, hogy az ilyen és ehhez hasonló emberek hosszú évekre – vagy talán örökre a kínban maradnak majd.” Ezek után megfogták ezt az embert az angyalok akiknek ez volt a feladatuk, és letaszították a mélységbe amelyből nem jöhetett ki. Azon a helyen a gonosztevők állapota olyan borzalmas, kínjaik oly kimondhatatlanul hevesek, hogy látukra megreszket az őket szemlélő. Földi szókincsünk elégtelensége miatt csak annyit mondhatok, hogy akárhol is van az ilyen bűnösnek a lelke, mindenütt és minden módon csak kínra lel ami egy szempillantásra sem szűnik. Valami fénytelen tűzféleség ég és az gyötri állandóan a lelkeket, de ebben a tűzben sem meg nem emésztődnek, sem a tűz nem alszik ki. Egy szellem, aki megfigyelte mi történik, így szólt: „Ki tudja, hogy a végén nem tisztító láng-e ez a tűz?”

A szellemvilágnak sötét részében, melyet pokolnak hívnak sok fokozat van, és a hely, ahol egy szellemnek szenvednie kell, a bűneinek súlyától, fajtájától függ. Tény, hogy Isten minden embert a saját képére teremtett, azaz Fiának képére, Aki a láthatatlan Isten mása (*I. Mózes 1:26, Kol. 1:15*), de a bűnnel való érintkezésben ezt a képet elégtelensítették, elcsúfították. Most valami szellemi testféle van rajtuk, ám ez rendkívül undorító és borzalmas. És ha igaz bűnbánat és Isten kegyelme meg nem újítja őket, akkor örökre ebben a testben kell túrnuk a kínokat.

VI. fejezet: AZ IGAZSÁGOSAK ÉLETE ÉS DICSŐ VÉGE

A menny, vagyis Isten országa már ebben a világban elkezdődik minden igaz hívó életében. Szívüket szüntelen béke és öröm tölti meg, mely dacol minden üdöztetéssel és nyomorúsággal melyet talán tűrniük kell. Maga Isten, Aki minden békeségnek és minden életnek a forrása bennük él, szívükben lakozik. A halál nem halál nekik, hanem kapu, melyen át az örök dicsőséges hazába mennek be. Úgy is mondhatjuk, hogy örök hazájuk számára újonnan születettek már itt a földön, és így ha a testet elhagyják, ez nem a haláluk, hanem a születésük napja a szellemi világba. Túláradó örömmel a pillanata ez! Ezt a következő példák is igazolják:

Egy igazságos halála. Egyik angyal beszélte el nekem egy hű keresztény haldoklását, aki 30 éven át teljes szívvel szolgált Mesterének. Halála előtt néhány perccel megnyitotta Isten a szellemi szemét, hogy mielőtt még a testét elhagyná meglássa a szellemi világot. Láta, hogyan nyílik meg az ég előtte és amint egy csoport angyal és szent jó elébe. A kapunál kitért kezekkel állt az Üdvözítő készen arra, hogy őt fogadja. Mikor mindezt meglátta, oly örömkialtás tört ki belőle, hogy az ágyai mellett lévő megrémültek. „Milyen boldog ez az óra nekem!” – kiáltott fel. „Régóta vártam arra, hogy az Üdvözítőt megláthassam és hazamehessek! Barátaim, látjátok hogy arca merő szeretettől ragyog? Látjátok az angyalok seregét, akik értem jöttek? Mily dicső ez a hely! Barátaim, az örök igaz hazába készülök, ne sirassatok, hanem örüljétek rajtam!” Azonban egy az ott állók közül halkán azt mondta: „Megzavarodott!” Ám ő ezt meghallotta és így felelt: „Dehogyan! Teljes tudatomnál vagyok. Bár ti is látnátok ezt a csodálatos látványt! Sajnálak benneteket, hogy szemeitek elől el van rejtve. Isten veletek! A másik világban találkozunk!” Ekkor behunyta szemét és így szólt: „Uram, kezembe teszem le a lelkemet.” – s ezzel elszenderült.

Miként vigasztalta az övét. Mihelyt lelke elhagyta a testét, az angyalok karjukra vették és a mennybe akartak sietni vele, de megkérte őket, hogy néhány pillanatig várjanak. Láta élettelen testét, látta barátait. „Szeretném, ha a barátaim láthatnának engem úgy ahogy én látom őket, akkor nem tekintenének engem halottnak és nem gyászolnának engem mint ahogy azt most teszik.” Ekkor megvizsgálta szellemi testét és az csodálatosan világosnak és gyöngédnek találta, durva földi testétől egészen elütőnek. Majd igyekezett feleségét és gyermekeit vigasztalni, akik sírva csókolgatták kihűlő holttestét. Kinyújtotta szellemi kezét és igyekezett előttük világossá tenni tévedésüket és próbálta szeretettel elvonni őket, de azok nem láthatták őt, sem hangját nem hallották. Úgy tűnt, mintha karja áthatolt volna azoknak testén, mintha levegőből lettek volna és ezért semmit sem érezhettek. Ekkor így szólt az egyik angyal: „Jer, elviszünk téged az örök hazába! Ne szomorkodj miattuk. Az Úr maga és mi fogjuk őket vigasztalni. Csak pár napi elválásról van szó!”

Ekkor az igazságos angyalok kíséretében az ég felé indult. Alig haladtak előre, egy sereg angyal jött velük szembe és hangos „Isten hozott”-tal üdvözölték. Rajtuk kívül sok barát és rokon jött elébe, akik előtte haltak meg. Mikor meglátta őket, visszatért öröme. A mennyei kapunál angyalok és szentek hallgatógon két oldalt álltak fel. Beléptek, és ott Krisztus jött elébe. Ő a lábaihoz borult, hogy imádja de az Úr felemelte és ezt mondta neki: „Jöjj, kedves és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe!” Akkor leírhatatlan boldogságot érzett. Örömkönnyek törtek elő szeméből, de az Úr szeretettel letörölte azokat és így szólt az őt kísérő angyalokhoz: „Vigyétek abba a dicső lakásba, amely kezdettől fogva neki készült!”

Ebben az emberben még az a földi gondolkodás volt, hogy nagy illetlenség lenne az Úrnak hátat fordítani amikor az angyalokkal elmegy a hajlék felé. De amikor tekintetét leendő otthona felé fordította, múlva látta, hogy ahová csak tekint, mindenütt az Urat látja, mert Krisztus minden helyen jelen van, angyalai és szentjei minden helyen látják Őt. Az is elkápráztatta emberünket, hogy az Úron kívül mindenféle csodálatos tájat látott, melyek őt örömmel töltötték el és hogy azok, akik rangban alacsonyabbak voltak, nem irigyelték a feljebbvalókat és fordítva: akik magasabb szinten voltak, boldogok voltak amikor alacsonyabb szinten levő testvéreiknek szolgálhattak, mert ebben áll az Isten országa.

Az égnek minden részében pompás kertek vannak, melyek minden időben ehető, édes pompás gyümölcssei vannak, tovább mindenféle jó illatú virágok, melyek soha el nem hervadnak. Különböző teremtmények mind dicsérik az Alkotót. Szép tollú madarak csodás énekekkel, az angyalok és szentek meg oly magasztos énekekkel dicsérik az Urat, hogy aki csak hallja a gyönyörűség ragadja magával. Bárhová pillantanak, csak határtalan boldogságot látnak. Valóban, ez a paradicsom, melyet Isten az Őt szeretőknek készített. Itt nincs árnyék, sem eltévedés, sem vétek, sem fájdalom hanem határtalan öröm, béke és mindörökké!

Az égi lakások. Láttam, hogy Istennek ez az embere nagy távolságból hogyan vizsgálta ezt a neki kijelölt lakást, mert az égben minden dolog szellemi és a szellemi szem minden keresztül láthat egészen a végtelen távolságokig. Az égnek végtelenségén keresztül látható az Isten szeretete. Az is látható, hogy minden teremtménye az örömmel soha meg nem szűnő állapotában énekel dicséretet és magasztalást. Amikor Istennek ez az embere az angyalok társaságában a neki kijelölt lakás ajtajába érkezett, világitó betűkkel ezt a feliratot olvasta: „Isten hozott!” Amikor belépett a házba meglepődve vette észre, hogy az Úr már előtte bement oda. Öröme ekkor még nagyobb lett, szinte leírhatatlan, úgy hogy felkiáltott: „Elhagytam az Úr jelenlétét és parancsára idejöttem, de most azt tapasztalom, hogy az Úr maga lakik velem!” A lakásban mindene megvolt, amire csak szüksége lehetett, amire csak gondolni tudott. Minden készen állott arra, hogy neki szolgáljon. A szomszédos házban szentek éltek, akiknek lénye az övéhez hasonló volt és így boldog közösség fűzte őket össze. Mert ez a mennyei ház az az ország, amely a világ alapítása óta a szenteknek készített (Máté 25:34), és ez az a dicső jövő, amely Krisztus minden követőjét várja.

Egy büszke pap és egy alázatos munkás. Magas korban halt meg egy pap, aki magát tanultnak és kegyesnek tartott. Kétségkívül jó ember is volt. Amikor az angyalok eljöttek, hogy a közbeeső körbe vigyék és ott a megfelelő tanításban részesüljön, akkor megérkezvén, az őt vivő angyalok letették és egy másik lélek fogadására indultak. A közbeeső körben sok fokozat és rend van, egészen a legmagasabb egekig. Az a fok amelyen egy-egy lélek az oktást kapja földi életének valóságos jóságától függ. Miután az angyalok akik a papot a saját fokozatára vitték, elmentek és egy másik lélekkel tértek vissza, elhaladtak a pap mellett és egy magasabb rendeltési hely felé tartottak. A pap hangos szóval, felháborodva kiáltott fel: „Micsoda jogon hagytok engem félúton hátra mielőtt a dicső hazába érkeznék, ezt a másikat pedig közel vizitek hozzá?! Szentségben nem állok mögötte, de ti mögöttetek sem!” Az angyalok ezt felelték: „Itt nem nagyságról van szó illetve kicsiről; többről vagy kevesebbről, hanem arról, hogy minden ember arra a fokozatra jusson amit életével és hitével megérdemel. Te pedig ama felső fok számára nem készültél fel, azért egy ideig még itt kell maradnod, és néhány dolgot meg kell még tanulnod amire munkatársaid tanítanak téged. Ha aztán az Úr megparancsolja nekünk, akkor majd nagy örömmel fogunk a magasabb körökbe felkísérni téged!” „Egész életemben arra tanítottam az embereket miként juthatnak a mennybe, mit kell hát még neked tanulnom? Mindent tudok!” Ekkor a tanító angyal ezt felelték neki: „Amazoknak az angyaloknak fel kell most szállniuk, nem tarthatjuk őket vissza, mi azonban felelni fogunk kérdéseidre. Ne sértődj meg barátom, ha nyíltan beszélünk veled, a javadat szolgálja. Azt gondolod egyedül vagyunk itt, de az Úr is jelen van, még ha te nem is látod. Büszkeséged, melyet kimutattál azt mondva »Mindent tudok!« akadályoz meg téged abban, hogy meglásd Őt és magasabbra jussál. Ennek a te büszkeségednek az alázatosság a legjobb gyógyszere. Ezt gyakorold, s kívánságod majd teljesül.” Ezután egy másik angyal ezt mondta neki: „Az az ember akinek az imént magasabb rangot juttattak mint neked, nem volt éppen tudós ember, sem híres. Nem figyelte őt meg jól, különben felismerted volna, hogy gyülekezeted egyik tagja volt. Életében egyszerű, becsületes, kevés jövedelmű munkásember volt. Munkahelyén mindenki szorgalmasnak és megbízhatónak ismerte. Keresztény jellemét mindenki elismerte, aki csak ismerte. A háború alatt Franciaországba küldték szolgálatba. Ott egy napon, amikor éppen sebesült bajtársán akart segíteni, golyótalálat érte és meghalt. Habár halála hirtelen történt, mégsem érte váratlanul mivel felkészült rá. Ezért nem kell neki sokáig a közbeeső helyen maradnia mint neked. Gyors felemeltetése tehát nem kivételezés, hanem megfelelő szellemi jellemének. Imádkozó élete és alázatossága melyet a világban tanúsított előkészítették őt a szellemi világra. Most boldog, hogy elérte a számára kijelölt helyet, hálát és köszönetet mond az Úrnak aki kegyelemből megszentelte és örök életben részesítette.”

Mennyei élet. A mennyben senki sem lehet képmutató mert mindenki úgy látja a másikat, amilyen az a valóságban. A Krisztus dicsőségéből áradó világosság mindent leleplez, s arra kényszeríti a lelkiismeret furdalástól kínzott gonoszokat, hogy elrejtőzzenek; az igazságosokat ellenben a legnagyobb örömmel tölti el a tudat, hogy Atyjuk fénylő országában lakozhatnak. Kegyességük mindenki előtt nyilvánvaló lesz és folyton növekednek. A kegyességnek azt a fokát amelyet egy lélek elér arról a fényről ismerjük fel, amelyet egész lényé sugároz, mert a megdicsőültek jelleme és lényé különböző ragyogásban nyilvánul meg szivárványszíneit megmutatva. A mennyben nincs féltékenység, mindenki örül annak, ha a másik szellemi emelkedését láthatja, s önző célok nélkül készségesen szolgálnak egymásnak. A mennynek megszámlálhatatlan adománya, áldása mind a közös célt szolgálja. Önző szándékkal soha senki nem gondol arra, hogy magának valamit félretegyen, hiszen mindenből mindnyájuk számára bőven van. Istent, aki a szeretet, Jézus személyében szemlélik, aki a legmagasabb mennyben trónon ül. Belőle, aki az „igazságnak fényes napja” és a „világ világossága” a fénynek és szeretetnek üdvöt és életet adó sugarai és hullámai áradnak szét a mindenség legvégső határáig – áthatolnak minden szentet és angyalt – megelevenítő és megújító erőt adva mindenkinek, akit csak elérnek.

A mennyben sem kelet, sem nyugat, dél, illetve észak sincs, hanem minden egyes léleknek és angyalnak Krisztus trónja az összes dolgok középpontja. Mindenféle pompás virág és gyümölcs van, és sokféle szellemi eledel. Evés közben kimondhatatlan jó ízt és gyönyörűséget éreznek, s miután az ételt magukhoz vették a szellemi test minden pórusán át mintha finom illat áradna szét mely köröskörül a levegőt kellemessé teszi.

Röviden: a mennylakók minden kívánsága és akarata teljesül az Istenben, mert az Isten akarata minden életben tökéletességre jut és így minden körülmények között a mennynek minden fokozatán csodálatos örömök örök változhatatlanságát tapasztalja minden lélek. Ezért az igazságosnak a vége öröm és boldogság.

VII. fejezet: A TEREMTÉS CÉLJA

Néhány hónappal ezelőtt heves szemfájástól gyötörve feküdtem egyedül a szobámban. A fájdalom oly erős volt, hogy semmi munkát nem tudtam végezni, így úgy terveztem, hogy időmet imádkozással és másokért való könyörgéssel fogom eltölteni. Alig kezdtem bele az imádkozásba, amikor megnyílt előttem a szellemi világ és sok angyalt és szentet láttam magam körül. Egy pillanat alatt elfelejtettem minden fájdalmamat és egész figyelmem erre a csodálatos világra irányult. Néhány dolgot amiről akkor beszélgettünk el szeretnék most mondani.

Mennyei nevek. Megkérdeztem a menny lakóit: „Megmondhatnátok-e nekem, hogy milyen néven ismernek titeket?” Egyik szent így felelt: „Közülünk mindenkinek új nevet adtak, melyet senki más nem ismer csak az Úr és aki kapta (Jel. 2:17). Mi mind különböző országokban és különböző időben szolgál-

tunk az Úrnak, semmi szükség nincs arra, hogy bárki is tudja nevünket, sem arra, hogy megmondjuk korábbi, földi nevünket. Talán érdekes volna tudni ezt, de mi haszon volna belőle? Nem szükséges, hogy az emberek tudják a nevünket, különben minket tartanának nagynak és nekünk adnák a tiszteletet az Úr helyett, aki minket annyira szeretett, hogy elesett voltunkból felemelt és az örök hazába hozott.”

Isten látása. Ezután azt kérdeztem: „Vajon az ég legmagasabb körében lakó angyalok és szentek állandóan látják-e az Isten arcát? És ha látják, milyen alakban jelenik meg nekik, hogy néz ki?” Az egyik szent így válaszolt: „Mint ahogy a tengert víz tölti meg, úgy az egész világmindenséget Isten tölti be. És a menny minden lakója maga körül érzi, hogy Isten jelen van. Ha valaki alámerül a vízben, akkor maga fölött, maga alatt és maga körül semmi mást nem lát, mint vizet – ugyanilyen módon érezzük a mennyben Isten jelenlétét is; és mint ahogy a tenger vízében számtalan élőlény mozog, úgy élnek Isten végtelen lényében teremtményei. Mivel Ő végtelen, gyermekei pedig végesek, így csak Krisztus alakjában szemlélhetjük Őt. Ezért mondta az Úr, hogy *„Aki engem lát, látja az Atyát.”* (János 14:9). Ebben a szellemi világban mindenki szellemi haladását az mutatja meg, hogy milyen mértékben képes megismerni az Istent. Krisztus is megdicsőült alakját mindenkinek szellemi világosságához mérten leplezi le. Ha Ő a szellemi világ sötét, alsó köreiből is ugyanilyen megdicsőült fényben jelenne meg mint itt fenn, akkor amazok nem volnának képesek elviselni jelenlétét. Ezért megjelenésének dicsőségét mindig ahhoz a fokhoz szabva enyhíti, amelybe fejlődése és képessége szerint tartozik az ember.”

Egy másik szent a következőket toldotta ehhez: „Isten jelenlétét érezni és tapasztalni lehet, de szavakkal kifejezni nem lehet. Mint ahogy az édesnek az édességét az ízlő szervvel érzékeljük de szemléltető módon nem tudjuk kifejezni; úgy érzi mindenki a mennyben Isten jelenlétének örömét, és a szellemi világ minden lakója tudja, hogy istentapasztalata valóság és nem szükséges, hogy érzéseiről bárki is szóbeli leírást adjon.”

Megkérdeztem, hogy milyen távolságra vannak egymástól a mennyei körök, és hogyha nem szabad más körbe menni állandó ottlakásra, akkor szabad-e meglátogatni a másik szférákat. Feleletül ezt kaptam: „Minden lélek lakóhelyét abban a magasságban és azon a fokon határozzák meg, amelyre szellemi fejlődése képesíti. De rövid időre elmehet más köröket meglátogatni. Ha a magasabb körök lakói az alacsonyabbra alászállnak bizonyos szellemi fedést kapnak, hogy megjelenésük fénye az alsóbb körök lakóit ne zavarja meg. Ugyanez történik, csak fordítva, amikor valaki az alacsonyabb körből megy magasabbra; szellemi borítást kap, hogy képes legyen elviselni a hely fényét, világosságát és dicsőségét. A mennyben senki sem érez távolságot, mert ha valakiben az a kívánság támad, hogy valamely helyre elmenjen, rögtön ott találja magát. Távolságokat csak az anyagi világban lehet érezni. Ha valaki egy másik körhöz tartozó szentet szeretné látni vagy a gondolattal egy pillanat alatt ott lesz, vagy maga a szent tüstént megjelenik előtte.”

Az elszáradt fügefafa. Megkérdeztem a menny lakóit: „Mindent meghatározott célra teremtettek, de sokszor úgy tűnik, hogy ez a cél nem teljesedik be. Pl. a fügefafa célja az volt, hogy gyümölcsöt teremjen, amikor az Úr gyümölcstelennek találta megátkozta, s az kiszáradt. Vajon ez a fa betöltötte-e rendeltetését, vagy sem?” Az egyik szent így felelt: „Kétség kívül, hogy elérte célját; sőt túlhaladta azt. Az élet ura minden teremtménynek pontosan meghatározott célra adott életet. Ha ezt a célt nem éri el, hatalma van rá, hogy az életet visszavegye tőle, hogy egy magasabb célt töltsön be. Istennek ezer és ezer szolgálja áldozta életét azért, hogy másokat tanítson, felemeljen. Azzal, hogy életüket másokért elveszítették, ezeken segítettek és a célt így betöltötték. És ha az ember – aki minden más teremtménynél magasabban áll, ennél fogva a fügefánál is –, életét más emberekért odaadja, akkor mennyivel magasabb szolgálata ez, mint amikor egy terméketlen fa adja oda életét egy tévelygő nép tanítására és intésére. Ezen a fügefán keresztül a zsidóknak és az egész világnak azt a nagy tanítást adta Urunk, hogy azok akiknek élete gyümölcstelen, és céljukat amelyre Isten teremtette őket elvétik, mindenestől elszáradnak és elnémulnak!”

A történelmi bizonyítékok alátámasztják, hogy az a szűklátókörű nemzedék akit a fügefafa szimbolizált, kiszáradt, azaz elpusztult. Hasonlóképpen mások gyümölcstelen élete – még ha az kívülről gyümölcsözőnek is tűnik – sokaknak csalódás forrásává lesz, és ezért megátkozzák és megsemmisítik. Ha valaki azt a megjegyzést tenné, hogy hiszen nem volt a gyümölcstermés ideje akkor amikor az Úr a fügefát megátkozta, az ilyen gondolj át jól, hogy a *jóetteknek soha sincs meghatározott ideje, mert az Isten minden időt egyforma módon a jóetteknek rendelt*, és mindenki köteles életét gyümölcsözővé tenni és így betölteni célját amire rendeltetett.

Van-e szabad akarata az embernek? Azt is megkérdeztem, hogy nem lett volna-e sokkal jobb, ha Isten az embert is és az összes teremtményt tökéletesnek alkotta volna, akkor az ember sem vétkezett volna és nem kellett volna oly sok bánatnak, fájdalomnak, szomorúságnak bejönnie a világba amit a bűnbeesés hozott magával. Most ugyanis abban a teremtésben amely a hiábavalóság alá vettetett, mindenfajta szenvedést kell túrnunk.

Egy angyal, aki a legmagasabb fokról szállt alá és kinek igen magas rangja volt ezt felelte: „Isten nem olyanok teremtette az embert mint amilyen egy gép ami automatikusan dolgozik, sorsát nem jelölte meg úgy, mint a csillagokét vagy a bolygókét amelyek pontosan meghatározott útvijukról nem térhetnek el; hanem az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette, szabad akarattal, értelemmel, döntőképességgel, azzal a tehetséggel, hogy függetlenül cselekedjék – ennél fogva magasabban áll mint bármilyen más teremtmény. Ha az Úr az embert nem szabad akarattal teremtette volna, akkor nem volna képes Isten jelenlétét, a

mennyei örömeiket élvezni, mert pusztán a géphez volna hasonló melyek úgy robognak át a végtelen téren, hogy arról mit sem tudnak. Mivel azonban az embernek szabad akarata van, természetének alkotásától fogva épp az ellentéte az ilyen lélektelen tökéletlenségnek – mert az ilyenfajta „tökéletesség” csak tökéletlenség volna –, ugyanis az ilyen ember pusztán rabszolga lenne akit nem a tökéletessége, hanem tökéletlensége kényszerítene meghatározott cselekedetekre melyekben örömet nem találna, mivel nem áll módjában a választás. Istent és egy követ nem tudna megkülönböztetni egymástól.”

Az embert és vele együtt az egész teremtést a hiábavalóságnak vetették alá, de nem örökre. Az ember engedtlensége által úgy önmagát mint minden más teremtményt a hiábavalóság bajaiba és szenvedéseibe rántotta. *Szellemi erőt csak szellemi harcban tud kifejteni* és csak ilyen harcban tanulhatja meg azt a leckét amelyre – tökéletességre jutása végett – szüksége van. Ha az ember végül a mennyei tökéletesség állapotát eléri, hálát fog adni Istennek a világi küzdelmekért és szenvedésekért, mert akkor majd teljesen meg fogja érteni azt, hogy *„azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van” (Róma 8:28)*.

Isten szeretetének kijelentése. Egy másik szent így szólott: „Az ég összes lakói tudják, hogy Isten szeretet, de kezdetben rejtve volt szeretetének az a csodálatos volta, hogy a bűnösök megmentése végett emberré fog lenni, hogy megváltsa őket keresztalált halva. Szenvedett, hogy megváltsa az embert és vele együtt az egész teremtést amely a hiábavalóság alatt vesztegel. Isten amikor emberré lett, az egész világ gyermekének megmutatta szívét. Ha az emberiség megváltására más eszközöket használt volna, végtelen szeretete örökké rejtve maradt volna.

Az egész teremtés epedve várja Isten gyermekeinek megjelenését, amikor majd megújulnak és megdicsőülnek. Most azonban ők is és az egész teremtés kell, hogy sóhajtozzanak és aggódjanak, amíg ez az új teremtés világosságra nem lép. Azok is sóhajtoznak magukban akik újonnan születtek, mert testük megváltására várnak. Közeledik azonban az idő, amikor majd minden Isten alá vettetik és megszabadul minden romlástól és hiábavalóságtól. Akkor majd Istenben örök üdvösséget lel és betölti azt a célt, amire teremtett. És akkor Isten mindenben minden lesz *(Róma 8:18–23)*.”

Az angyalok még sok egyébről is beszéltek velem, de lehetetlen dolog mindent feljegyezni, mert mint már mondtam: nemcsak hogy e világban nincs olyan nyelv, de még csak hasonlóság sem, amellyel azt ki lehetne fejezni. Emellett fennállhat az a veszély, hogy akik a szellemi dolgokban még tapasztalatlanok, járatlanok ezeket a dolgokat félreértelmeznék és sok baj, tévedés származhatna ebből. Éppen ezért csak néhány dologról, mégpedig a legalapvetőbbekről és a legegyszerűbbekről szóltam azzal a reménységgel, hogy sok embernek útmutatással, tanítással, intéssel és vigasztalással szolgálhatok.

Nincs messze az az idő amikor olvasóim át fognak menni abba a szellemi világba, ahol a dolgokat saját szemeikkel fogják látni, és meg fognak győződni eme igazságokról. Mielőtt azonban mostani világunkat örökre elhagynánk hogy örök hazánkba átmenjünk, az isteni kegyelem segítségével és az imádság szellemében bőségesen el kell végeznünk a ránk bízott munkát. Akkor életünk célját be fogjuk tölteni és győzelmesen fogunk mennyei Atyánk országába belépni.